

## POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z odwołania Z. K.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.  
o emeryturę,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 listopada 2016 r.,  
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 2 września 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 22 września 2015 r. oddalił apelację Z. K., wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 28 listopada 2014 r., w którym oddalono odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o odmowie przyznania prawa do emerytury.

W sprawie ubezpieczony dochodził emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Sporny pozostawał okres zatrudnienia od dnia 1 lipca 1977 r. do dnia 30 czerwca 1983 r. w Spółdzielni Kółek Rolniczych, na stanowisku kierowcy ciągnika. Sąd drugiej instancji ustalił, że wnioskodawca wykonywał prace polowe, a w okresie zimowym prace na zlecenie innych podmiotów, polegające na utrzymaniu dróg. W ocenie Sądu Apelacyjnego, wnioskodawca nie wykazał, aby wykonywane przez niego czynności odpowiadały pracy „w transporcie i łączności”, do których odnosi się dział VIII, załącznika A, do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7

lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, Sąd odwoławczy uznał, że podział branżowy, którym posługuje się rozporządzenie, ma znaczenie prawne. W rezultacie wykonywanie prac polowych nie może zostać zrównane z czynnościami transportowymi. Podkreślił też, że uwzględnienie okresów zimowych nie pozwoli skomponować wymaganego 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Skargę kasacyjną wywiódł wnioskodawca, zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie art. 184 ust. 1 i 2 w związku z art. 32 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przez dokonanie ich błędnej wykładni polegającej na przyjęciu, iż praca kierowcy ciągnika wykonywana w innej branży niż transport i łączność, nie stanowi pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu wymienionych przepisów.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ubezpieczony wskazał na zagadnienie prawne, polegające na pytaniu, czy praca na stanowisku kierowcy ciągnika, kombajnu, pojazdu gąsienicowego wykonywana w przedsiębiorstwie innym niż transportowe może stanowić pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania.

Biorąc pod uwagę funkcje stawiane skardze kasacyjnej, a przede wszystkim zdominowanie jej roli interesem publicznym, przejawiające się w przypadku przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. w dążeniu do wyjaśnienia nowych albo kontrowersyjnych instytucji prawnych, zrozumiałe staje się, że Sąd Najwyższy nie powinien przyjmować do rozpoznania skargi kasacyjnej poddającej pod rozwałę zagadnienie prawne, w sytuacji, gdy zostało ono w orzecznictwie wyczerpująco i

jednolicie wyjaśnione. W takim przypadku zagadnienie prawne nie charakteryzuje się „istotnością”, czyli nie jest doniosłe dla praktyki stosowania prawa, jak również nie wpływa na rozwój określonych instytucji prawnych.

Powyższa uwaga była potrzebna, gdyż w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie i jednolicie udzielano odpowiedzi na pytanie postawione przez wnioskodawcę. Aby się o tym przekonać wystarczy zapoznać się z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2016 r., I UK 218/15, nie publ., w którym zebrano i omówiono dotychczasowy dorobek orzeczniczy. Oznacza to, że wobec utrwalonej i zgodnej linii orzeczniczej, wypracowanej przez Sąd Najwyższy, nie zachodzą przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Analizując rozważania Sądu drugiej instancji, można też stwierdzić, że poglądy wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku korespondują z poglądem Sądu Najwyższego. Zakłada on bowiem, że w niektórych i wyjątkowych przypadkach prace polowe traktorzystów, ze względu na podobieństwo ich szkodliwości i uciążliwości dla organizmu, mogą być kwalifikowane jako prace w transporcie, choć formalnie statusu takiego nie posiadają. W rezultacie zgłoszone przez ubezpieczonego zagadnienie prawne nie charakteryzuje się istotnością, a w rezultacie Sąd Najwyższy nie powinien dopuszczać skargi kasacyjnej do rozpoznania merytorycznego.

Z przywołanych względów, zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.